

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om en Oversættelse af den poetiske Edda

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 468. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1810_131-txt-shoot-idm243/facsimile.pdf (tilgået 04. juni 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

slot, hvad Man efter det som kendes, kan med Hæle vente, men endog nogle Raad, som selv de sidste Tidens store Skjalde kunde glædes ved at have digtet, da tro mig vel Haa eller Ingen, fordi de mente, enten at jeg er hel ukendt med hvad som kendes i andre Tunger, eller at Man ei kan være varm for Noget, uden at være blindt indtaget for det. Ei ved jeg da bedre Raad, end at fremslagge Noget, hvorom jeg har en saadan Tro, og da overlade Konglige Dommen.

Helge, med Tilnavn Hundingsbarn, af hvis andet Navn Nebenstaaende er Slutning, var Søn af Stigmund og hørte til Volsungættens. Hognes Datter, den fagre Sigrun, var fæstet til en Mand, han ikke vilde eie, og søgte Beskyttelse og Kærlighed hos Helge. Villig undte han hende begge Dele; men i Striden, som derover opkom, dræbte han hendes Fader og fleste Dødre. — Ynglinge er eet med Volsunger, Dødling, Vudlung, Lofdung og Hilding altsene Drennavne.

Helge fik Sigrun, og Sønnen avlede de; men ei blev Helge gammel. Dog, Hognes Søn, bleiede til Odin for Haderhevn; Odin laante ham sit Sværd, og der han fandt sin Waag i Hederlunden, lagde han Sværdet igennem ham. Der faldt Helge, og Dag red til Svafjeld at føre Sigrun Tidende.

D a g.

Seh er jeg, Søker,
Sorgbud at være,
Nedig jeg haver
Frukte betruet;
Vudlung hin bedste,
Som var i Verden,
Som kunde træde
Hiltingers Nafte,
Hitt udi Fjerland
Faldt denne Drogen.

S i g r u n.

Dig kulle alle
Eder hvide,
Dem Du Helge
Sværet haver

Hitt ved Hare,
Stinnende Hæder,
Hitt ved Volgens
Urisale Sten.

Under Dig freidende
Stib ikke freide,
Om endog Medder
Blæst i Seilet!
Under Dig tendende
Heil ikke rende,
Om Dig end Hænder
Følge i Hælet!

Sværd, som Du blotter,
Bide ei Nogen,
Uden det vinger
Sels Dig om Hoved!
Haa Dig Hal Helges
Drab være beovet.
Naar Du i Ufoshali
Ganger i Stoe,
Guldet og Gammens,
Alting beovet,
Og efter Rede
Springer paa Aahset.

D a g.

Gal er Du, Søker,
Og vanvittig,
At Du nedheder
Dndt over Broder.
Odin allene
Velder det Onde,
Som mellem Hænder
Opklæmmer kaldet.

Broder Dig buder
Ved for Harnen,
Røde Ringe,
Vandit Bygdes,
Stridens Dale,
Ringurad Rone!
Styt med Sønnen
Nigitt Hæstet!

